

være nervøse for, at den her lovgivning, som måske i virkeligheden er en udmærket lovgivning, bliver ødelagt af, at kommunerne og amterne er så pressede, som tilfældet er, og af, at miljøet generelt ikke har en høj prioritet hverken her eller hisset.

Endelig, hvis vi skal gennemføre det her, bliver det nødvendigt at stramme op på straffelovgivningen. Det er vores opfattelse, at forudsætningen for, at man kan gå over til større egenkontrol, er, at der virkelig vanker ved kasse A, hvis man så forbryder sig mod den lovgivning, vi har. Med andre ord er der brug for væsentlig højere bøder og højere strafferammer, hvis denne her lovgivning skal gennemføres.

Kl. 19.45

Men vi glæder os til at følge arbejdet og bidrage til arbejdet i udvalget.

Formanden:

Så er det hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at det i Enhedslisten var med nogen forbløffelse, vi så dette forslag, fordi vi her er inde på et område, hvor dansk miljølovgivning faktisk har været præget af en vis succes i modsætning til de problemer, vi stadig væk tramper rundt i med hensyn til landbruget. Det er faktisk anerkendelsesværdigt, at vi i Danmark via miljøbeskyttelseslovens § 33 fik et godkendelsessystem, der i vidt omfang var i stand til at sikre, at de kommunale og amtskommunale myndigheder kunne håndtere de lokale forureningsproblemer, der kom fra virksomhederne. Dermed ikke være sagt, at alle problemer er løst, og at der ikke stadig væk findes forurening, men det er dog betegnende, at den offentlige debat om miljøforurening i løbet af de sidste 10 år markant har flyttet sig fra industrien til landbruget.

På baggrund af den i hvert fald relative succes i forhold til hele landbrugsdiskussionen kommer så dette forbløffende forslag, hvor man nu vil smide resultaterne af den indsats, der er gjort, ud med badevandet.

Jeg vil godt bede ministeren besvare, hvorfor det egentlig er, at ministeren vil have den her generalfuldmagt, denne her enormt store bemyndigelse. Det er jo faktisk at fritage helt op mod 80 pct. af virksomhederne for en egentlig miljøgodkendelse; sådan har jeg forstået forslaget. 80

pct. af virksomhederne får altså fremover en miljøgodkendelse bare ved at indsende et postkort til ministeren. Oven i købet bliver det industrien selv, der sammen med ministeren skal fastlægge, hvilke virksomheder der skal søge om en egentlig miljøgodkendelse.

Så siger man, at det er for at opnå administrative forenklinger. Nej, det er det ikke. Det er, fordi man har fundet ud af, at der er nogle EU-forpligtelser, og dem er man nødt til at overholde. Hvis ikke de havde været der, så havde man såmænd helt afskaffet miljøbeskyttelseslovens § 33.

Det er den konklusion, jeg må nå til efter de besvarelser, eller mangel på samme, der kom fra fru Helle Sjelle, hvor jeg spørger: Har man ikke en selvstændig vurdering af, hvor langt vi skal ned, eller har man bare det synspunkt, at man bliver nødt til at lave miljøgodkendelser der, hvor vi er tvunget til det af hensyn til EU-lovgivningen, men egentlig var man helst helt fri? Det er det indtryk, bemærkningerne i lovforslaget efterlader.

Jeg er enig i de betragtninger, der har været om, at man underminerer princippet om, at man skal anvende den bedst tilgængelige teknik. Det er jo betegnende, at i bemærkningerne til forslaget står der, at virksomhederne *forventes* i den forbindelse at anvende den bedste teknologi. Det må vi jo så håbe at de gør, men vi kan fremover ikke vide det. Man kan jo godt få den mistanke, at hvis det nu viser sig at være billigere ikke at gøre det – det er det nogle steder, ikke alle steder, men det er det nogle steder – så vil man ikke længere gøre det.

Jeg skal slutte med ganske kort at citere fra selve lovteksten, for somme tider kan det jo være anskueligt at se selve lovteksten for sig. Der står om ministerens generalfuldmagt, at han selv kan tage stilling til: »i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår en godkendelse efter § 33 kan meddeles.« Ministeren bestemmer altså selv, i hvilke tilfælde og på hvilke vilkår der fremover skal være miljøgodkendelse.

Vi kunne lige så godt have overladt dansk miljøpolitik fuldstændig til ministeren selv og sendt Folketinget på tidlig juleferie, for hvis det her fortsætter – vi havde jo med naturmålsætningsloven også en stribe bemyndigelser til ministeren – i det her tempo frem til juleaften, behøver vi ikke at indkalde Folketinget igen efter nytår.